

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie P. M.

oskarżonego z art. 56 ust. 3 i art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 22 lutego 2024 r.,

wniosku obrońcy oskarżonego o wyłączenie sędziów od rozpoznania sprawy o sygn. VI Ka 1313/19,

**przekazuje wniosek do rozpoznania Sądowi Okręgowemu
Warszawa-Praga w Warszawie.**

UZASADNIENIE

Pismami z 19 listopada 2023 r. i 3 grudnia 2023 r. obrońca oskarżonego P.M., w trybie art. 41 § 1 k.p.k., wniósł o wyłączenie sędziów X. Y. oraz X1. Y1.

W uzasadnieniu wskazał, że „art. 41 § 1 k.p.k. dotyczący iudex suspectus w największym stopniu odnosi się do osłabienia bezstronności błędnie ukonstytuowanego Sądu w odbiorze społecznym”. Zdaniem obrońcy oskarżonego „decyzja o bezwzględnym charakterze wady sędziego nominowanego przez Neo KRS stanowi zapatrywanie Sądu Najwyższego i jako takie nie może być kwestionowane przez żadnego sędziego RP”. Dalej wskazał, że wyłącznie Sąd Najwyższy zajmuje się weryfikowaniem „zasadności powołania sędziów nominowanych przez Neo KRS” (pisownia oryginalna).

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie postanowieniem z 7 grudnia 2023 r., VI Ka 1313/19, wniosek obrońcy oskarżonego P. M. o wyłączenie sędziów, na podstawie art. 26 § 2 ustawy z 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1093 ze zm., dalej: „u.SN”), przekazał Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych celem nadania mu dalszego biegu.

Pismem z 29 grudnia 2023 r. obrońca oskarżonego P. M. zwrócił się do Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych o niezwłoczne przekazanie sprawy do rozpoznania przez Izbę Karną Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek należało przekazać Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie.

Treść pisma procesowego obrońcy oskarżonego inicjującego niniejsze postępowanie wskazuje, że intencją wnioskodawcy było zbadanie zasadności powołania sędziów wyznaczonych do rozpoznania sprawy VI Ka 1313/19 w trybie kodeksowej instytucji wyłączenia sędziego. Wynika to wprost z zawartego w wymienionym piśmie procesowym wniosku o wyłączenie X. Y. i X1. Y1. na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. Obrońca oskarżonego wyraźnie sformułował żądanie wnosząc o „zweryfikowanie zasadności powołania sędziów nominowanych przez Neo KRS” (k. 5 akt SN). Obrońca oskarżonego błędnie jednak przyjął, że sądem właściwy do rozpoznania tego wniosku jest wyłącznie Sąd Najwyższy. Treść orzeczeń Sądu Najwyższego załączonych do pisma z 3 grudnia 2023 r., na które powołuje się obrońca oskarżonego, nie pozostawia wątpliwości, że odnoszą się one do postępowania kasacyjnego, a nie postępowania przed sądem powszechnym. Obrońca oskarżonego nie wykazał również, że nie jest możliwe rozpoznanie wniosku o wyłączenie przez sam Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie.

Ponadto, wskazana w postanowieniu z 7 grudnia 2023 r. Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie podstawa prawna przekazania wniosku

obrońcy oskarżonego nie może w niniejszej sprawie znaleźć zastosowania. Wyrokiem z 5 czerwca 2023 r., C-204/21, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł, że przepis art. 26 § 2 u.SN nie jest zgodny z prawem Unii Europejskiej. Sąd Najwyższy także wyrażał pogląd, że art. 26 § 2 u.SN nie jest zgodny z zasadami rzetelnej legislacji wynikającymi z art. 2 Konstytucji RP (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 stycznia 2024 r., I NWW 483/23; z 12 października 2023 r., I NWW 365/23; z 2 sierpnia 2023 r., I NWW 198/23; z 19 kwietnia 2023 r., I NWW 35/23).

Wniosek obrońcy oskarżonego P.M. nie podlega kognicji Sądu Najwyższego, konieczne jest przekazanie go do rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie, jako sądowi właściwemu rzeczowo.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[kf]

[ał]